

Sygn. akt III AUa 905/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Michalska-Goźdź
Sędziowie:	SSA Ewa Cyran (spr.) SSA Hanna Hańczewska-Pawłowska
Protokolant:	inspektor ds. biurowości Karolina Majchrzak

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2013 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **E. K.**

przeciwko **Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego - Placówce Terenowej w R.**

o dodatek pielęgnacyjny do renty rolniczej

na skutek apelacji wnioskodawczynie E. K.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu

z dnia 5 czerwca 2012 r. sygn. akt VII U 1438/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 października 2011 r. o znaku (...) na podstawie przepisów ustawy z dnia 20.12.1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Placówka Terenowa w R., po rozpoznaniu wniosku z dnia 2 września 2011r., odmówił przyznania E. K. prawa do dodatku pielęgnacyjnego do renty rolniczej. W uzasadnieniu organ rentowy wyjaśnił, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej Kasy z dnia 20 października 2011 r. nie stwierdzono niezdolności do samodzielnej egzystencji ubezpieczonej.

Odwołanie od tej decyzji złożyła E. K. podnosząc, że stan jej zdrowia E. K. uzasadnia uznanie jej za osobę całkowicie niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu wyrokiem z dnia 5 czerwca 2012r. (sygn. akt VII U 1438/11) oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Odwołująca E. K., ur. (...), z wykształcenia krawcowa, do 2004r. pracowała w gospodarstwie rolnym.

Od dnia 25 czerwca 2004 r. na podstawie decyzji KRUS z dnia 13 lipca 2004r., odwołującej przysługuje renta rolnicza z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z uwagi na rozpoznane adaptacyjne zaburzenia depresyjne, obustronne osłabienie słuchu, przewlekłe zapalenie przydatków oraz deformację stopy prawej z zespołem bólowym. Wypłata renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy była kontynuowana w następnych latach na podstawie kolejnych decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Placówki Terenowej w R. z dnia 30 czerwca 2005r., z dnia 28 lipca 2006., z dnia 7 sierpnia 2009r. oraz z dnia 17 sierpnia 2011r. Renta rolnicza przysługuje odwołującej się nadal do dnia 31 sierpnia 2014 r., albowiem orzeczeniem Lekarza Rzecznawcy Kasy z dnia 5 sierpnia 2011r. rozpoznano u odwołującej nadal zaburzenia depresyjno-lękowe oraz obustronny niedosłuch znacznego stopnia i uznano ją nadal za osobę całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym okresowo, jednocześnie nie stwierdzono niezdolności badanej do samodzielnej egzystencji.

W dniu 2 września 2011r. odwołująca złożyła wniosek o dodatek pielęgnacyjny do renty rolniczej w związku z pogorszeniem się stanu zdrowia.

W dniu 26 września 2011 r. Lekarz Rzecznawca Kasy po badaniu przedmiotowo-podmiotowym, po przeanalizowaniu przedstawionej dokumentacji leczenia i badań dodatkowych rozpoznał uporczywe zaburzenia nastroju i niedosłuch obustronny. W orzeczeniu stwierdził, że stopień naruszenia sprawności organizmu powoduje całkowitą okresową niezdolność do pracy nadal do sierpnia 2014r., nie stwierdzając jednak niezdolności badanej do samodzielnej egzystencji.

Po rozpatrzeniu sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Rzecznawcy Kasy z dnia 10.10.2011r. Komisja Lekarska Kasy dnia 20 października 2011r. podtrzymała stanowisko Lekarza Rzecznawcy Kasy.

Wobec nie stwierdzenia przez Komisję Lekarską Kasy niezdolności do samodzielnej egzystencji Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego decyzją z dnia 25 października 2011r. odmówił E. K. prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

Od tej decyzji odwołująca za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika złożyła odwołanie do sądu.

Dla oceny stanu zdrowia odwołującej się w dniach 10-18.01.2012 r. Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych: laryngologa - dr J. Z., ginekologa - lek. med. M. Z., psychologa - mgr R. L., psychiatry - dr W. M.. Powołani biegli rozpoznali u odwołującej się cechy wtórnego obniżenia sprawności umysłowej w stopniu nasilenia trudnym do jednoznacznej oceny, psychologiczne wykładniki organicznych zmian w CUN, zaburzenia adaptacyjne, postawę agrawacyjną, obustronny niedosłuch dużego stopnia, po zaaparowaniu słuch socjalnie wydolny, dystymię oraz prawdopodobnie torbiel jajnika prawego.

W łącznej ocenie biegłych brak podstaw do obalenia ustaleń orzeczniczych KRUS i uznania odwołującej się E. K. za niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Na podstawie powyżej przedstawionego stanu faktycznego, Sąd I instancji wydał powyższy wyrok uznając, odwołanie za niezasadne.

W ocenie Sądu Okręgowego jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, stwierdzone przez biegłych lekarzy schorzenia, na które cierpi odwołująca nie dają podstawy do ustalenia, iż jest ona niezdolna do samodzielnej egzystencji.

Zdaniem sądu I instancji opinie biegłych sądowych w sposób wyczerpujący traktują kwestie poruszone przez pełnomocnika odwołującej a wskazane w odwołaniu, w tym zawierają odpowiedzi na postawione przez niego pytania w piśmie z dnia 21.05.2012r. w związku z czym opinie te nie wymagają dodatkowego uzupełnienia. Stąd zasadnym było zgłoszony wniosek oddalić.

Z opinii laryngologa wynika, że pomimo stwierdzonego u odwołującej niedosłuchu dzięki korzystaniu z aparatu słuchowego, posługuje się ona mową potoczną i mówi wyraźnie. Bez aparatu słyszy polecenia wydawane mową potoczną, gdy w otoczeniu jest cisza. Taki stopień niedosłuchu nie skutkuje orzecznictwem ustalaniem dodatku pielęgnacyjnego. Odnośnie wątpliwości zgłaszanych co do opinii biegłego ginekologa w/w piśmie, w której stwierdzone zostało, że odwołująca jest zdolna do pracy zawodowej, to kwestia niezdolności do pracy i w związku z tym przyznanej renty nie jest przedmiotem tego postępowania. Ponadto, co istotne, biegły wyraźnie zaznaczył, że jest ona wydana tylko i wyłącznie po wzięciu pod uwagę stanu ginekologicznego badanej, bez uwzględnienia pozostałych schorzeń. Zatem odczytać ją należy w ten sposób, że odwołująca z przyczyn ginekologicznych jest w pełni zdolna do pracy w gospodarstwie rolnym i do samodzielnej egzystencji, wymaga jedynie podjęcia decyzji co do konieczności leczenia operacyjnego zmiany w przydatku prawnym.

Badanie psychologiczne wykazuje postawę agramacyjną, niemniej jednak stwierdzone dysfunkcje w zakresie funkcjonowania poznawczego nie powodują niezdolności do samodzielnej egzystencji, czego potwierdzeniem są dane z przeprowadzonego wywiadu. Na rozprawie w dniu 5 czerwca 2012r. sąd oddalił także wniosek o przesłuchanie Z. K. zawarty w odwołaniu jako niecelowy albowiem ani po wydaniu opinii sądowej ani w piśmie z dnia 21 maja 2012r. pełnomocnik odwołującej wniosku takiego nie złożył ani go nie podtrzymał nadto nie stawiał się na wyznaczony termin rozprawy. Podkreślić także należy, że w aktach organu rentowego znajduje się pełna dokumentacja medyczna opisująca stan zdrowia odwołującej na podstawie której biegli dokonali jego oceny, w tym uwzględnili zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 2.09.2011r. które jednocześnie stanowiło wniosek o dodatek pielęgnacyjny. Nadto, co istotne poza pisemnymi zarzutami zawartymi w piśmie z dnia 21.05.2012r., strona odwołująca ani jej pełnomocnik nie załączyli żadnych dowodów medycznych, które pozostawałyby w jakiegokolwiek sprzeczności z opinią biegłych sądowych.

Wyrok ten apelacją zaskarżyła odwołująca E. K. zarzucając zaskarżonemu wyrokowi Sądu Okręgowego naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

a) art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 20.12.1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników w zw. z art. 75 ust. 1 i w zw. z art. 13 ust. 5 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegającą na przyjęciu przez Sąd Okręgowy, że odwołująca nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji i tym samym przyjęcie, że Odwołująca nie ma prawa do dodatku pielęgnacyjnego;

naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci:

b) art. 233 kodeksu postępowania cywilnego poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów wyznaczonej logicznym rozumowaniem i zasadami doświadczenia życiowego oraz nierozważenie wszystkich okoliczności niniejszej sprawy i ustalenie, że odwołująca nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji;

c) art. 227 kodeksu postępowania cywilnego polegające na oddaleniu przez Sąd wniosku dowodowego ubezpieczonej o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka Pana Z. K. na okoliczność stanu zdrowia ubezpieczonej i jej zdolności do samodzielnej egzystencji, w sytuacji, gdy w ocenie odwołującej powyższe fakty mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;

d) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że odwołująca nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji, w sytuacji gdy stan zdrowia odwołującej jednoznacznie przemawia za przyjęciem, że jest ona niezdolna do samodzielnej egzystencji;

Wskazując na te zarzuty odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i ustalenie, że ma prawo do dodatku pielęgnacyjnego albowiem pozostaje osobą całkowicie niezdolną do samodzielnej egzystencji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Pozwany organ rentowy nie złożył odpowiedzi na apelację.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się bezzasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I Instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, które tutejszy Sąd w pełni podziela i przyjmuje za własne bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Spór w analizowanej sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia czy istnieją podstawy do przyznania odwołującej E. K. prawa do dodatku pielęgnacyjnego a jego istota sprowadzała się do ustalenia czy odwołująca jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

Na wstępie niniejszych rozważań, należało powołać podstawy prawne orzeczenia.

Przepis art. 27 ust 1 ustawy z dnia 20.12.1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (t.j. - Dz. U. z 2008 r., nr 50, poz. 291) stanowi, że do emerytury lub renty rolniczej z ubezpieczenia rolniczego przysługuje dodatek pielęgnacyjny na zasadach i w wysokości określonej w przepisach emerytalnych.

Dodatek pielęgnacyjny jest świadczeniem przysługującym z ubezpieczenia społecznego osobie, która ukończyła 75 roku życia, albo w sytuacji uznania jej całkowitej niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji - art. 75 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2004 r., nr 39 poz. 353 ze zm.). Przy czym podstawą do stwierdzenia niezdolności do samodzielnej egzystencji jest rozpoznanie naruszenia sprawności organizmu badanego w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

Zgodnie z przepisem art. 12 powołanej ustawy osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Ustawodawca precyzuje, iż całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, i która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Art. 13 ust. 1 powołanej ustawy wskazuje z kolei, że przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1. stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,
2. możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Pojęcie „niezdolność do samodzielnej egzystencji” zostało zdefiniowane w art. 13 ust. 5 ustawy emerytalno - rentowej, jako spowodowana naruszeniem sprawności organizmu konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy drugiej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. W związku z powyższym należy odróżnić opiekę, oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp. Od pomocy w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów,

uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza.

Wszystkie zaś powyższe czynniki łącznie wyczerpują treść terminu „niezdolność do samodzielnej egzystencji”.

W orzecznictwie dotyczącym przedmiotowej materii sformułowano następujące poglądy:

- schorzenia degradujące psychicznie osobowość człowieka i wymagające stałej lub długotrwałej opieki nad ubezpieczonym, mogą uzasadnić zaliczenie go do I grupy inwalidów (obecnie odpowiadającej całkowitej niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji), nawet jeżeli jest on w stanie wypełniać niektóre z elementarnych czynności życiowych we własnym zakresie (np. jeść, ubierać się), o ile w pozostałym zakresie jest pozbawiony praktycznej możliwości egzystowania w humanitarnych warunkach bez koniecznej pomocy ze strony osoby trzeciej (wyrok SA w Gdańsku z dnia 20 czerwca 1995r., III AUr 551/95, OSA 1995, z. 7-8, poz. 56);

- niezdolna do samodzielnej egzystencji jest zarówno osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej opieki innej osoby, jak i osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej pomocy innej osoby (wyrok SA w Katowicach z dnia 19 listopada 1998r., III AUa 1035/98, PP 1999, nr 11);

- do czynności zabezpieczających samodzielną egzystencję człowieka nie należą wyłącznie tzw. czynności samoobsługi jak mycie się, ubieranie, samodzielne jedzenie posiłków, ale również nabywanie żywności, przyniesienie jej do domu, ogrzewanie mieszkania, przynoszenie w tym celu wiader z węglem, podstawowe prace porządkowe, niewymagające wysiłku fizycznego i prac na wysokości (wyrok SA w Katowicach z dnia 27 kwietnia 2000r., III AUa 190/00, OSA 2001, z. 12, poz. 44);

- w ramach zakresu pojęcia „niezdolności do samodzielnej egzystencji” należy odróżnić opiekę, oznaczającą pielęgnację (czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp.) od pomocy w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza; wszystkie powyższe czynniki łącznie wyczerpują treść terminu „niezdolność do samodzielnej egzystencji” (wyrok SA w Katowicach z dnia 21 lutego 2002r., III AUa 1333/01, OSA 2003, z. 7, poz. 28; identycznie wyrok SA w Katowicach z dnia 6 marca 2003 r., III AUa 651/02, PP 2004, nr 7-8).

Dla uznania osoby za niezdolną do samodzielnej egzystencji w rozumieniu art. 75 ust. 1 oraz art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) konieczna jest całościowa analiza schorzeń wnioskodawcy w aspekcie wpływu, jaki one mają na umiejętność samodzielnego realizowania podstawowych czynności życiowych, do których nie należą wyłącznie tzw. czynności samoobsługi, takie jak mycie się, ubieranie, samodzielne jedzenie posiłków, ale także nabywanie żywności, prace porządkowe wokół siebie wykonywane, bez których nie jest możliwe prowadzenie normalnego życia. A contrario więc jako poprawna może zostać oceniona odmowa przyznania dodatku pielęgnacyjnego jedynie wówczas, gdy wykonywanie wyżej wymienionych czynności nie jest u wnioskodawcy ograniczone stanem zdrowia, bądź nie stanowi realnego zagrożenia dla życia i zdrowia osoby badanej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji uczynił przedmiotem dowodu fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), nie ograniczał stron w możliwości składania wniosków dowodowych, a dla wyjaśnienia istoty sprawy przeprowadził postępowanie dowodowe uwzględniając wszystkie powołane dowody. W sędziowskiej ocenie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny nie stwierdza żadnych uchybień, które mogłyby stanowić podstawę apelacji.

Przechodząc do rozważań Sądu I instancji w przedmiocie oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni pod kątem jej niezdolności do samodzielnej egzystencji, Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z twierdzeniami Sądu Okręgowego. Postępowanie dowodowe w powyżej wskazanym zakresie zostało przeprowadzone prawidłowo, bowiem oparte było na wiedzy biegłych lekarzy sądowych. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, co do zdolności do samodzielnej egzystencji E. K..

W toku przeprowadzonego postępowania dowodowego przed Sądem I instancji, powołani zostali biegli laryngologa, ginekologa, psychologa, psychiatra a więc specjaliści ze wszystkich dziedzin niezbędnych dla dokonania prawidłowych ustaleń w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni.

Powołani biegli rozpoznali u odwołującej się cechy wtórnego obniżenia sprawności umysłowej w stopniu nasilenia trudnym do jednoznacznej oceny, psychologiczne wykładniki organicznych zmian w CUN, zaburzenia adaptacyjne, postawę agramacyjną, obustronny niedosłuch dużego stopnia, po zaaparowaniu słuch socjalnie wydolny, dystymię oraz prawdopodobnie torbiel jajnika prawego.

Biegły laryngolog podkreślił, że obustronny niedosłuch nie powoduje konieczności stałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych i nie powoduje niezdolności do samodzielnej egzystencji. Badana korzysta z aparatu słuchowego za pomocą którego jest w stanie wyraźnie mówić, a bez niego słyszy wydawane polecenia gdy w otoczeniu jest cisza. Z przyczyn laryngologicznych brak jest podstaw do stwierdzenia niezdolności do samodzielnej egzystencji.

W ocenie psychologicznej i psychiatrycznej zarówno dane z dotychczasowego leczenia jak i aktualne obserwacje biegłych nie ujawniają zaburzeń, które uzasadniałyby stwierdzenie niezdolności odwołującej się do samodzielnej egzystencji. U odwołującej się występują zaburzenia depresyjne oraz obniżenie sprawności umysłowej. Ze względu na postawę agramacyjną, uniemożliwiona jest obiektywna ocena aktualnej sprawności umysłowej, niemniej, stwierdzone dysfunkcje nie powodują niezdolności do samodzielnej egzystencji, czego potwierdzeniem są dane z przeprowadzonego wywiadu. Badana jest prawidłowo zorientowana, bez zaburzeń w pamięci długotrwałej i bezpośrednio.

Biegły ginekolog stwierdził, że stan wnioskodawczyni wymaga podjęcia leczenia operacyjnego zmiany w przydatku prawnym, lecz nie stanowi przeciwwskazań do podjęcia pracy zawodowej i uznać ją należy za całkowicie zdolną do pracy i do samodzielnej egzystencji .

W łącznej ocenie biegłych brak podstaw do obalenia ustaleń orzeczniczych KRUS i uznania odwołującej E. K. za niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Wskazać należy, iż opinie biegłych lekarzy sądowych zostały sporządzone fachowo, w oparciu o aktualną wiedzę, przedstawione w nich wnioski poparte są odpowiednimi argumentami. Biegli sądowi w należyty sposób wyjaśnili przedstawione przez Sąd I instancji zagadnienia, wskazali na czym oparli swe tezy i co stanowiło ich podstawę. Opinie uwzględniają pełną dokumentację medyczną zgromadzoną w niniejszej sprawie.

W szczególności niezasadne były zarzuty dotyczące oddalenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka Pana Z. K. (męża odwołującej) na okoliczność stanu zdrowia ubezpieczonej i jej zdolności do samodzielnej egzystencji. Odnośnie przesłanki niezdolności do samodzielnej egzystencji wskazać należy, bowiem iż wszelkie ustalenia Sądu mogą nastąpić wyłącznie w oparciu o opinię sporządzoną przez biegłych, która nie może być zastępowana innymi dowodami np. zeznaniami świadków, dowodem z oględzin. Dowód z opinii biegłych lekarzy w tej kategorii spraw jest więc dowodem koronnym, analizującym i sumującym przeciwstawne oceny prezentowane przez strony. Również niezasadny okazał się wniosek o dopuszczenie dowodu z pisemnej opinii biegłego sądowego ze specjalnością psychiatria lek. A. T. sporządzonej na zlecenie Sądu Okręgowego w Poznaniu Wydział XIII Cywilny, sygn. akt: XIII C 923/11. Opinia ta została wydana w innej sprawie tj. o odszkodowanie z (...) S.A..

W ocenie Sądu Apelacyjnego wobec jednoznaczności opinii biegłych powołanych przed Sądem I instancji, nie było konieczności uzupełniania postępowania dowodowego. Zarzuty apelacji w świetle szczegółowych wyjaśnień biegłych zaprezentowanych w opiniach, są nietrafne i stanowią jedynie bezzasadną polemikę z wnioskami tych opinii.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż samo niezadowolenie strony z treści opinii biegłego, gdy nie zgłasza ona żadnych konkretnych zarzutów w stosunku do opinii, nie powoduje konieczności powoływania kolejnego biegłego czy kolejnych biegłych (por. SN z 15.02.1974 r., II CR 817/73, niepubl. oraz SN z 18.02.1974 r., II CR 5/74, Biuletyn SN 1974 r., nr

4, póż. 64). Odmienne stanowisko oznaczałoby, iż należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, aby upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłiby zdania takiego samego jak strona (por. T. Ereciński Komentarz do Kodeksu Postępowania Cywilnego, Część Pierwsza, Postępowanie Rozpoznawcze, Warszawa 1997 r., str. 439). Nadto wskazać należy, że, Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, niż wyrażone w opiniach biegłych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

W tym stanie rzeczy prawidłowo Sąd I instancji uznał, iż odwołująca nie spełniła podstawowej przesłanki niezbędnej do nabycia prawa do dodatku pielęgnacyjnego, a mianowicie nie została uznana przez biegłych za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Wobec uznania, że zarzuty apelacyjne były bezzasadne oraz mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne - na podstawie art.385 k.p.c. – należało orzec o oddaleniu złożonej w niniejszej sprawie apelacji.

/SSA Hanna Hańczewska-Pawłowska/ /SSA Maria Michalska-Goźdź/ /SSA Ewa Cyran/